

Komentarz do Litanii Loretańskiej

Dom jest miejscem, które zapewnia każdemu człowiekowi schronienie, bezpieczeństwo i ciepło. Do domu zawsze można wracać. Maryja jest Tą, która porodziła Zbawiciela – Jezusa Chrystusa. Stała się domem dla Zbawiciela, bo powiedziała Bogu: „niech mi się stanie według Twego słowa”, zgodziła się na to, by być Matką Boga. Nosiła Go w swoim łonie, w sobie. Można powiedzieć, że była domem dla Jezusa, On się w niej ukształtował, był bezpieczny pod Jej sercem. Dała Mu bezpieczne mieszkanie, bezpieczne schronienie. Stała się dla Niego obroną przed niebezpieczeństwami, przed zgubnym działaniem szatana. W Maryi jest Bóg, bo to Ona zachowywała w sobie, w swoim sercu wszystko to, co do Niej mówił. Jest to dom złoty, czyli wspaniały, dlatego że jest doskonały. Tak samo Matka Jezusa odznacza się cnotami i cechami duchowymi, posiada je w pełni, jest niewinna i czysta. Złoty, ponieważ Maryja jako niepokalanie poczęta jest kimś doskonałym. Jest święta, Jej cnoty są w pełni ukształtowane, jest wzorem wiary, nadziei i miłości, wzorem relacji do Boga.

Maryja jest również domem każdego człowieka, który wierzy w Jezusa. Ona jest naszą Matką, Matką naszej wiary. Jeżeli do Niej się zwrócimy, Ona pokaże nam Syna, zaprowadzi nas do Niego. Ona, która wierzyła doskonale, będzie nam wskazywać, jak wierzyć, jak zachowywać słowa Chrystusa w sercu. Ona przechowuje w domu swojego serca również każdego z nas, broni nas i naszą wiarę przed niebezpieczeństwami zwątpienia i beznadziei.

Można powiedzieć, że Maryja jest również tabernakulum, czyli tym miejscem, gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament – miejscem, gdzie mieszka Chrystus. Maryja jest dla nas wzorem relacji z Jezusem. My również mamy być miejscem, w którym prawdziwie mieszka Jezus, my mamy stać się żywym tabernakulum. Mamy tak jak Ona zachowywać Słowa Boże w naszych sercach, to one mają być zawsze Jemu oddane. Mamy stać się doskonali, tak jak Ojciec nasz w niebie. Mamy być święci, bo dom Boży musi być wspaniały. Naszym powołaniem jest dążyć do świętości, do tego, by być zawsze z Bogiem. Tabernakulum w języku łacińskim oznacza namiot – jak pisze św. Jan Ewangelista: „A Słowo stało się ciałem i rozbiło namiot wśród nas” (J 1, 14). Zbawiciel zamieszkał pośród nas właśnie za sprawą Maryi – Tej, która zgodziła się na wolę Bożą zwiastowaną Jej przez anioła. My, chrześcijanie, wezwani jesteśmy również do tego, by to Bóg przez nas mógł zamieszkać na ziemi. My mamy być tym namiotem, w którym Jezus znajdzie sobie mieszkanie. To my właśnie mamy być tym bezpiecznym domem, w którym zamieszka Bóg na ziemi. Dokona się to przez świadectwo naszego życia, które w całości powinno być zwrócone ku Jezusowi i drugiemu człowiekowi. To nasza miłość do każdego człowieka będzie wskazywała na to, że Jezus mieszka pośród nas. Bóg będzie przebywał na ziemi, jeśli my będziemy dobrzy, kiedy każdy z nas będzie głosił nadzieję, kiedy każdy z nas będzie kochał.

Prośmy Pana o to, byśmy byli domem złotym, godnym i świętym mieszkaniem dla Jezusa. Niech On zawsze mieszka w nas. Nie ustawajmy w naszym dążeniu do świętości i świadczeniu o Jego miłości naszym życiem.

Tekst zaczerpnięty ze stron Dominikańskiego Ośrodka Liturgicznego pod adresem:
<http://www.liturgia.dominikanie.pl/dokument.php?id=874>

Przedruk za zgodą Wydawcy – Dominikańskiego Ośrodka Liturgicznego.
Wszelkie prawa zastrzeżone.